

ešteBák

POZOR! NEPŘÍTEL NASLOUCHÁ

19.4.2012

(Konfident)

Námet, scenár: **Ľubomír Slivka** (Cinka Panna)

Réžia: **Juraj Nvota** (Muzika)

Kamera: **Jan Malíř** (Pelíšky, Pupendo)

Strih: **Alois Fišárek** (Vratné lahve)

Hrajú:

Jiří Mádl (Čtyři Slunce, Bathory, Snowboardáci)
Michaela Majerníková (Nevinní)
Ady Hajdu (Lóve, Tango s komáři, Nestyda, Kruté radosti)
Jan Budař (Czech Made Man, Lidice, Vratné lahve, Nuda v Brně)
Ondřej Vetchý (Nedodržený sľub, Tmavomodrý svět, Černí baróni)
Marko Igonda (Legenda o lietejúcom Cypriánovi, seriál Panelák)
Táňa Pauhofová (Román pro muže, Jánošík, Muzika, Polčas rozpadu)
Arnošt Goldflam (V peřině, Nuda v Brně, Dědictví aneb Kurvahošigutentág)
Szidi Tobias (Marhuľový ostrov, Kruté radosti),
Martin Geišberg
Marek Geišberg (Dom, Muzika, Polčas rozpadu)
Maciej Stuhr (Mystifikacija, Operácia Dunaj)
Dorota Nvotová (Prípád nevernej Kláry, Muzika, O život, ROMing, Perníková věž)

Koprodukcja: ATTACK Film (sk), Maxi filmTV (cz), Apple film Production (pl)
Česká Televize, Slovenská Televízia

ešteBák je trpká komédia, ktorá sa odohráva v časoch najťažšej normalizácie v období po okupácii ČSSR vojskami Varšavskej zmluvy. V časoch, kedy sa za vtipy o komunistoch išlo do basy, bývanie v panelákoch, farebný televízor a telefón boli výsadou vyvolených a udávanie bolo národným športom.

Adam je rádioamatér. Z nevinného koníčka sa stáva profesionálny nástroj režimu.

Za získané výhody, však musí zaplatiť plnením rozkazov, ktoré ničia životy iných a stratou vlastnej slobody. A jediným spôsobom ako nestratiť zdravý rozum a sebaúctu je "prechcat" práskačov, udavačov a fízlov...

Žáner: trpká komédia

Rok výroby: 2012

Krajina pôvodu: Slovenská republika, Česká republika, Poľsko

Jazyková verzia: Slovensko, Česko, Poľská

Dĺžka: 108 min.

Nevhodné pre maloletých do 12 rokov

Zvuk: Dolby Digital

Formát: 1 : 1,85

Distribučný formát: DCP, DVD

Koprodukční partneri: Attack film, Česká televize, MaxiFilm & TV, Apple Film Production, Rozhlas a televízia Slovenska

Producenti: Katarína Vanžurová, Ľubomír Slivka

Koproducenti: Jaroslav Kučera, Borek Severa, Přemysl Pražský, Jiří Vlach, Dariusz Jablonski

Kamera: Jan Malíř

Šéfdramaturg: Ivan Hubáč

Dramaturg: Jan Gogola

Strih: Alois Fišárek

Architekt: Peter Čanecký
Hudba a autor piesní: Ján Zachar
Zvuk: Robert Dufek, Ľubomír Novota
Masky: Juraj Steiner
Kostýmy: Ľubica Jarjabková
S podporou Audiovizuálneho fondu Slovenska
Distribúcia na Slovensku:
continental
film

Režisárska explikácia

Hlavnou témou príbehu je strach. Ničoho sa netreba báť viac ako strachu. Naplno zaznie hneď v úvodnom akorde príbehu. Na hranici slúžia mladí vojaci. Strážia tábor mieru a musia zastreliť každého, kto by ho chcel tajne opustiť. Ich strážne veže, radary a hlavne pušiek sú otočené viac dovnútra, proti vlastným, ako na obranu vlasti. Skôr bránia, ako obraňujú. Akoby strážili obrovské väzenie veľkého socialistického tábora slobody. Vojaci majú strach. Musia plniť rozkazy. Strieľajú. Vražda sa nazýva hrdinstvom a odmena je „opušťák“.

Aj Adam má strach. Zúčastňuje sa celej akcie ako rádiolokátor, síce len cez odposluch, ale keby nebolo jeho, narušiteľa hranice by možno nikto nezachytil. Strach a všetko čo s nim súvisí, v rozličných polohách, dokonca aj žánroch, plynie počas celého príbehu. Náhľad tragický, strieda situácia s náhľadom komickým, ale téma je stále tá istá. Je cenné baviť sa na strachu, na vlastnej zbabelosti, na tých, ktorých sme sa báli. Najlepšie filmy sú disciplinované vždy o jednom. Rozmanitosť v jednote, alebo jednota v rozmanitosti. Biblický Adam zhrešil. Výdatne mu pritom pomáhala Eva. Aj v príbehu eŠteBáka je tomu tak. Jeho frajerka a neskôr manželka sa tiež volá Eva. Večný príbeh, večne aktuálny.

Je zrejmé, že Ľubomír Slivka svojho eŠteBáka modeloval na základe štúdia autentických archívnych materiálov. V každom detaile cítiť, že sa v zobrazovanom prostredí vyzná. Na rozdiel od Adama, mašinérii strachu, vidí pod povrch. Ťaživú tému našťastie vykúpi obrátenie. Ten čo prenasledoval, je prenasledovaný. Ten čo ohrozoval, je ohrozený. Naskytá sa otázka odpustenia. Často vravíme – to sa neodpúšťa, ale keď učenici prosili Krista, aby ich naučil modliť, medzi iným vrazil : „...a odpusť nám naše hriechy, ako aj my odpúšťame vinníkom svojim...“ To znamená, že koľko dokážeme odpustiť, toľko i nám môže byť odpustené.

Nič nie je jednoduché. Najmä ak má postava pravdivo prejsť obrovským vývojom, uvedomením, pokáním a činom. To Adama posilnilo a dodalo mu odvalu prekonať svoj smrteľný strach a zápasit' o životy druhých. Rytmus rozprávania príbehu je strhujúci. Skratky zrýchľujú, ale nesmieme sa stratiť, opustiť hlavnú tému. Myslím, že už príprava technického scenára oddelí ilustratívne od dejotvorného. Budem sa snažiť zachytiť všetky kontrastné a zrkadlové situácie, ktoré pomáhajú vytvoriť oblúk príbehu a pripraviť myseľ pre možnú katarziu.

Juraj Nvota

Príbeh

eŠteBák je film, inšpirovaný a vychádzajúci zo štúdia autentických archívnych materiálov. Zaujímavú tému a spracovanie už svojim výberom ocenil i Karlovarský Filmový Festival, ktorý plánuje jeho zaradenie do súťaže KVFF 2012.

Film eŠteBák je založený na skutočnom príbehu občana z Československa, podľa archívu z Ústavu pamäti národa v Bratislave. Adam bol rádioamatérom, ktorý sa dostal do centra záujmu útvaru pre Štátnu bezpečnosť (ŠtB). Je to trpká komédia o človeku, ktorého hrdinstvo spočíva v tom, že sa napriek okolnostiam usiluje bojovať proti totalitnému režimu. Mladý rádioamatér Adam po absolvovaní základnej vojenskej služby na českej komunistickú hranicu so západným Nemeckom pracuje ako dispečer na športovom letisku, kde zažíva i vpád vojsk Varšavskej zmluvy v roku 1968. Aby zachránil svoju lásku Evu voči represiám ŠtB, podpíše „Zmluvu s diablom“. Uvedomuje si, že teraz je tajným agentom a jeho úlohou je identifikovať a odpočúvať potenciálnych nepriateľov štátu a nájsť na nich usvedčujúce dôkazy o ich rozvratnej činnosti. Zistí však, že i on je cieľom odpočúvania a snaží sa nájsť odpoveď na otázku, prečo. Pátra vo svojej minulosti a uvedomí si, že počas vojenskej služby bol svedkom neprimeraného zlikvidovania narušiteľa štátu...

Vo filme eŠteBák sa mieša tragický pohľad s komickým, ale téma ostáva stále rovnaká.

Tvorcovia

Juraj Nvota (režisér) – vyštudoval divadelnú réžiu na VŠMU v Bratislave. Od roku 1977 pôsobil na bratislavských divadelných scénach ako herec, v roku 1982 debutoval ako divadelný režisér v Radošínskom naivnom divadle. Potom režijne hosťoval v divadle SNP v Martine, alebo v Štúdiu L+S v Bratislave. Pred kamerou herecky debutoval v roku 1976 po boku Ivy Bittovej v hlavnej mužskej úlohe poetickej snímky režiséra Dušana Hanáka *Ružové sny*. Filmovému herectvu sa venuje príležitostne – videli sme ho napríklad vo filmoch *Ja milujem, ty miluješ* (1980), *Všetko, čo mám rád* (1992), *Pokoj v duši* (2009), alebo v snímke Ondřeja Trojana *Občanský průkaz*. Od začiatku 90. rokov sa začal systematicky zaoberať filmovou réžiou, najmä televíznou tvorbou.

Výber z režijnej filmografie:

2008	Mínus Dva (divadlo) Na rozchodnou (TV film)
2007	Muzika
2005	Básnik a žena (TV film)
2002	Kruté radosti
2000	Slečna Dušehojivá (TV film)
1998	Priateľstvá padajúceho lístia (TV film)
1996	Čierna ovca (TV film) Prášky na spanie (TV film)
1995	Dušička (TV film)
1991	Ženské oddelenie (TV film)
1990	Rýchlik (TV film)
1989	Tajomstvá pod viečkami (TV film)
1981	Paradajka za rohom

Film je nakrútený na základe skutočného príbehu občana Československa. Zaujal Vás jeho samotný príbeh? Ako ste vy vnímali a prežívali minulý režim? Kto a ako Vás oslovil s ponukou režimovať tento film?

„Príbeh je najdôležitejší. Len cez príbeh sa dá nevtieravo priblížiť k dákej múdrosti. Dobrý príbeh kladie otázky. Ak nemám žiadne otázky a všetko mi je jasné, tak dovidenia. Príbeh, ktorý Ľubomír Slivka priniesol z Ústavu pamäti národa, písal, ako sa vraví, život sám. Jasné, že sme ho všetci pomáhali pretlmočiť do filmovej reči. Pritom sme sa delili na tých, ktorí minulý režim zažili a na tých, ktorí sa čudovali. Natáčali sme napríklad na bývalom sídlisku ruských okupantov uprostred rozsiahleho vojenského územia na Lešti. Od 68-ho do 89-ho tam žilo okolo päťtisíc vojakov aj s rodinami. Vojaci vraj tajne predávali Slovákom benzín a potraviny, aby mali za čo piť. Točili sme aj v tábore „Vojna“ pri Příbrami, kde zas päťtisíc našich politických väzňov žilo za dvojitém ostnatým plotom na jednom kilometri štvorcovom a pre Rusov, v neľudských podmienkach ťažilo urán. Tu sme sa čudovali všetci. Ako je možné, že niečo takéto mohlo existovať? Lessing povedal, že „kto pri istých veciach nestráca rozum dokazuje, že žiaden nemá“. Komu toto dnes chýba? Je pravda, že aj Židia pri úteku z Egypta spomínali na krásne časy otroctva a zaslúžené istoty, ktoré mali za to, že držali ústa a krok. Ale nič nie je iba čierne a biele. Keď však človek poriadne nevie čo chce, lebo stratil všetky inštinkty a tradície, potom je to tak, že buď chce iba to, čo robia druhí – a je tu konformizmus - alebo robí to, čo od neho chcú druhí – a máme tu totalitarizmus.“

Vo filme sú okrem rozoberania závažnej tematiky, aj vtipné scény, máte aj Vy vtipnú príhodu z natáčania a ako ste Vy vnímali celkovú atmosféru?

„Film *eŠteBák* (Konfident) sa točil s prestávkami takmer rok. Za seba môžem povedať, že na každé natáčanie som sa tešil, že opäť stretnem štáb a hercov pri práci, ale aj po práci. Bolo nám spolu dobre. Producentka Katka Vanžurová zakaždým vytvorila dobré podmienky aj pre film, aj pre oddych. Pracovať s kameramanom Janom Malířom je radosť. K tomu scenárista, ktorý prijíma skúsenosti hercov a vlastne všetkých zúčastnených, je pre príbeh požehnaním. Raz svetlo do riešenia detailu vniesla kostýmová výtvarníčka Ľubka Jariabková, inokedy maskér Juraj Steiner, či architekt Peter Čanecký alebo až v stržni Alois Fišárek. O zábavu na pláci sa staral ostrič Peter Nečas. Pracovať s Ondrom Vetchým, bratmi

Geišbergovcami, Táňou Pauhofovou, Arnoštom Goldflámom, Ľubom Burgrom, Jakubom Nvotom, Romanom Polákom, Adym Hajdu, Janom Budařom, či v hlavných úlohách s Jirkom Mádlom a Michaelou Majerníkovou bolo inšpirujúce. Natáčali sme príbeh z čias Československa a štáb aj obsadenie bolo skutočne vo všetkých zložkách československé. Aj počas natáčania aj v postprodukcii. Nemôžem spomenúť všetkých, ale poďakovať všetkým môžem. Tiež ďakujem poľskému koproducentovi a najmä Wroclavskej skupine Mikromuzic za tak vnútorne intenzívne uchopenie filmovej hudby.“

Ľubomír Slivka (scenár) – vyštudoval VŠMU v Bratislave – odbor Filmová a televízna tvorba – dramaturgia a scenáristika. V rokoch 1982 – 1986 pôsobil ako pomocný režisér v Štúdiu hraných filmov a na bratislavskej Kolibe. Od roku 1987 do 1991 pracoval ako dokumentarista v Štúdiu krátkych filmov Slovenskej filmovej tvorby Bratislava.

Dokument – ako scenárista, režisér, kameraman a dramaturg sa podieľal na vzniku niekoľkých dokumentárnych snímkov:

1998 Kúzlo fotografie

1990 Horolezectvo zblízka

1989 Slovenskí filmári v Himalájach

1988 – 91 dokumentárny cyklus Deti vetra

1988 Kamčatka

V rokoch 1996 – 2003 pripravoval ako scenárista a režisér filmový magazín

Apropo film. V roku 1992 založil filmovú spoločnosť Attack spol. s r. o.. **Hraný film** – napísal scenár a produkoval hudobný romantický film Cinka Panna (2008).

Katarína Vanžurová (producentka) – vyštudovala Ekonomickú Univerzitu v Bratislave. Spolupracovala na programoch Ktosi je za dverami, Triangel, Inšpektor Šetaffy Produkčne sa podieľala na celovečernom filme Cinka Panna.

Výber z filmografie

2011 Klasy na strnisku Aftermath

2008 Cinka Panna

2002 Fragmenty malého mesta

2001 Výkričník

1998 Kúzlo fotografie

1996 Zelený popol

1993 Zámocké poviedky

Jan Malíř (kamera) – je synom filológa, autora učebníc ruštiny Františka Malířa (1919-2008). Počas stredoškolských štúdií fotografoval a maľoval a so svojim bratom založil jazzovú kapelu (dodnes skladá a ako klávesista príležitostne koncertuje s vlastným Triom Pana Jana). Absolvoval katedru kamery na FAMU (1972) a potom pôsobil v ČST a v Krátkom filme Praha (1972-87), kde snímal filmy popredných dokumentaristov (Petr Ruttner, Václav Hapl, Svatopluk Beneš, Petr Skala, Helena Třeštíková, Rudolf Granec). Podieľal sa na multimediálnych projektoch Radúza Činčeru (EXPO 86 Vancouver a EXPO 90 Osaka). So S. Benešom spolurežiroval krátky

dokument k 20. výročiu rockovej skupiny Olympic Křižovatky. Za autorský dokument Jiří Stivín získal Zvláštnu cenu v kategórii Jazzová a súčasná hudba na festivale MIDEM v Cannes 1994. Pre spoločnosť Febio realizoval reportáže o Benine (1999) a Kréte (2000) z cyklu Cestománie a portrét skladateľa Petra Hapku (2001) z cyklu GEN.

Ako univerzálny kameraman vychyteného výtvarného citu, experimentátorskej vynaliezavosti a schopnosti improvizácie, zvládajúci požiadavky najrôznejších žánrov, preukazuje svoje kvality od polovice 80. rokov, najmä v hranom filme. Svojou dynamickou, nervózne trhanou kamerou podtrhol atmosféru a emotívne účinky niekoľkých filmov Věry Chytilovej, iný štýl vizuálneho vyjadrovania uplatnil v dielach ďalších režisérov rôznych generácií (Vít Olmer, Jaromil Jireš, Miloslav Luther, Karel Smyczek, Juraj Nvota).

Pravidelne spolupracuje s Janem Hřebejkom (za prácu na filme Musíme si pomáhat' získal Cenu za vynikajúce dielo roku 2000 od Asociácia českých kameramanov a Cenu za výtvarný počin na Novomestskom hrnci smiechu 2000). Venuje sa tiež špeciálnym kamerovým technikám v rámci vlastnej firmy Flightcam, zaoberajúcu sa leteckým nakrúcaním. Režiruje reklamy a klipy, spolupracuje pravidelne na zahraničných filmoch, nakrúcaných v Čechách. V rokoch 1985-2000 vyučoval na FAMU. Jeho manželkou je nemecká filmová režisérka Ursula Königová (nar. 1960).

Výber z filmografie

2010 Odcházení
2008 Nestyda
 U mě dobrý
2007 Medvídek
2006 Kráska v nesnázích
2004 Horem pádem
2003 Pupendo
2002 Kruté radosti
1999 Musíme si pomáhat'
1998 Pelíšky
1995 Kde padají hvězdy
1993 Šakalí léta

Alois Fišárek (strih) - sa narodil v roku 1943. Je to český filmový strihač, pedagóg a syn maliara Aloisa Fišárka. V roku 1968 dokončil štúdium na katedre strihu FAMU. Ako strihač pôsobil v rokoch 1965–1972 v Československom armádnom filme, v rokoch 1974–1996 v Krátkom filme. V rokoch 1968–2002 vyučoval na FAMU, kde viedol katedru strihovej skladby, dnes vyučuje na Filmovej akadémii Miroslava Ondříčka v Písku. Je držiteľom Českého leva za strih vo filme Akumulátor 1, Kolja, Kanárek, Tmavomodrý svět a Kuky se vrací.

Výber z filmografie

2010 Kuky se vrací
2009 Tango s komáři
2008 Hodinu nevíš
2007 Bestiář
 Muzika
 Vratné lahve
2005 Blízko nebe
2002 Kruté radosti
2000 Tmavomodrý svět
1996 Kolja
1994 Akumulátor
 Jízda

Herci

Jiří Mádla (hlavná mužská postava – Adam) – V súčasnosti jeden z najpopulárnejších mladých hercov, sa narodil 23.10. 1986 v Českých Budějovicích. Príležitostne hral v mládežníckych divadlách (s hrou, ktorú napísal vyhral divadelnú súťaž), objavil sa aj v Jihočeskom divadle. Píše scenáre a divadelné hry, skladá piesne a zaujímajú ho vedy ako psychológia, astrológia a grafológia.

Jiřího Mádla, študenta Biskupského gymnázia v Českých Budějovicích, objavil režisér Karel Janák pre filmovú komédiu Snowboardáci (2004). Tá ho katapultovala medzi mladé herecké talenty českého filmu. Po úspechu Snowboardákov si s partákom Vojtom Kotekom zahrli v ďalších Janákových komédiách Raffáci (2006) a Ro©k podvratáků (2006). V roku 2005 sa objavil vo filme režisérky Marie Poledňákové Jak se krotí krokodýli a postupne sa stal stálicou českého filmového plátna. Novú príležitosť mal v grafity komédii Tomáše Vorla Gympl (2007). Nasledujúci rok mu priniesol ďalšie ponuky – veľkofilm Bathory (2008), komédiu Taková normální rodinka (2008) a komornú snímku Děti noci (2008). Za úlohu v tomto filme si odniesol Krišťálový glóbus za najlepší mužský herecký výkon na MFF Karlove Vary. Objavil sa v niekoľkých televíznych komédiách a seriáloch, v komédii Uloviť miliardáře (2009) a vo filmových rozprávkach Peklo s princeznou (2009) a V peřině (2010). S Bohdanom Slámou dokončil snímku Čtyři slunce.

Výber z filmografie

2012 Čtyři Slunce

2011 V peřině

2009 Peklo s princeznou

2008 Bathory

Taková normální rodinka

2007 Gympl

2006 Jak se krotí krokodýli

Raffáci

Ro©k podvratáků

2004 Snowboardáci

Hráte vo filme hlavnú úlohu mladého muža, ktorý sa snaží prežiť danú dobu s čo najmenšou ujmou na vlastnom i cudzích životoch. Čím vás úloha najviac zaujala, kto vás s ponukou oslovil?

„Nejvíc mě oslovil způsob hraní, který ta role ode mě vyžadovala. Všechno se odehrává v Adamově hlavě potažmo očíh, nikde jinde moc nesmí, protože on lže vlastně všem, zaměstnavateli i manželce. Pravdu o tom, jak to je, ví jen on sám. Nutilo mě to k minimalismu a prožití. Nedovolím si soudit výsledek, ale během a po natáčení jsem začal být paranoidní, že po mně někdo jde a hlavně jsem začal trpět velmi silnou insomnií.“

Vo filme sú okrem rozoberania závažnej tematiky, aj vtipné scény, máte aj vy vtipnú príhodu z natáčania a aká bola celková atmosféra?

„Atmosféra byla fajn, ale ne zas tak rozvolněná, jak by si někdo možná představoval. Točilo se v poklidu, ale zároveň naprosto profesionálně a koncentrovaně. A když to skončilo, normálně jsem to nedal a brečel jak na rozlučáku na gymplu. Vůbec nepřeháním, když řeknu, že eŠteBák (Konfident) je z mých filmů můj nejoblíbenější.“

Postava Adama, ktorú ste vo filme stvárnil, je mladý muž, ktorý sa hoci nedobrovoľne, no predsa, rozhodne pod nátlakom vstúpiť k ŠtB. Ako vy vnímate minulý režim, ako ste sa vcítili do doby, v ktorej sa príbeh odohráva?

„Nejlíp tu dobu opravdu vystihuje výraz "doba temna". Bylo to zvláštní. Měl jsem pocit, že to lidi muselo hnát do extrémů, někteří se vzájemně odcizovali a někoho to muselo naopak strašně sblížit. Jinak sám vnímám minulý režim jako něco, z čeho se musíme poučit a naši, ať chceme nebo ne, režimem pokřivenou náturu napravit. Zlo plodí zlo a o tom taky náš film je.“

Michaela Majerníková (hlavná ženská postava – Eva) – Absolventka herectva na Divadelnej fakulte VŠMU, v súčasnosti na voľnej nohe, moderátorka v komerčných rádiách. Herectvu sa venuje na divadelných doskách, v divadle Wüstenrot Theatro (High Life) a SND (Don Juan), príležitostne pracuje v dabingu a reklame.

Hráte vo filme ženu mladého eŠteBáka, čím vás úloha najviac zaujala a kto vás s ponukou oslovil?

„Oslovila ma castigova agentúra na konkurz, na ktorý už boli pozvané dievčatá, ktoré chcel režisér Juraj Nvota vidieť. Spomedzi nich si ma napokon vybral. Postava ma zaujala najmä tým, v akej dobe žije. Tento režim som zažila ako dieťa a teda som sa nestretla s problémami vo veku, kedy ľudia riešia rodinu a zaoberajú sa tým, či žijú alebo nežijú slobodne a aký dopad to ma na ich život. A Eva je o desať rokov mladšia, to bola tiež výzva ;), „

Vo filme sú okrem rozoberania závažnej tematiky, aj vtípné scény. Máte aj vy vtípnú príhodu z natáčania a aká bola celková atmosféra?

„Nakrúcanie tohto filmu patrí zatiaľ medzi moje najkrajšie profesné i súkromné zážitky. Okrem nenahraditeľnej skúsenosti má tento film pre mňa veľkú osobnú hodnotu. Mala som šťastie asi na najúžasnejší tím ľudí. Tešila som sa na každý nakrúcaací deň a týmto sa chcem všetkým ešte raz poďakovať.“

Postava Evy, ktorú ste vo filme stvárnila, je mladá žena, ktorej otec emigroval do zahraničia a preto ju nechcú prijať na vysokú školu. Jej priateľ Adam sa z týchto a ďalších dôvodov, rozhodne pod nátlakom, vstúpiť do ŠtB. Ako vy vnímate minulý režim, ako ste sa vcítili do doby, v ktorej sa príbeh odohráva?

„Ako som už spomínala, tento režim som ako dieťa nemohla vnímať v celej miere, ale moji rodičia ho zažili naplno a doteraz cítim, ako sme ním všetci Slováci postihnutí. Keďže sa slovenskí i českí filmári k tejto dobe často vracajú, myslím, že aj dnešná generácia si môže urobiť ako-taký obrázok. Bola to náročná doba, najmä pre ľudí, ktorí sa povahovo nevedeli stotožniť s toľkou neslobodou a klamstvom. Moja postava je odvážna a milujúca. A to sa mi na nej veľmi páčilo.“

Ondřej Vetchý (veliteľ Dravec) – Ondřej Vetchý – člen Českej filmovej a televíznej akadémie - vyštudoval pražské konzervatórium, krátko na to (1984) sa stal členom Činoherného štúdia. Pôsobil rok v divadle E. F. Buriana a dlhšiu dobu bol tiež členom pražského činoherného klubu. Na plátne debutoval v roku 1981 epizódnu úlohou v detskom filme Neříkej mi majore. V tomto období, začiatkom osemdesiatych rokov, stvárňoval väčšinou mravne narušených vydedencov na okraji spoločnosti. Bol ním napríklad pacient výchovného ústavu v dráme ZÁMEK "NEKONEČNO" (1983), šikovný zlodej z Lásky z pasáže (1984), alebo popový spevák Miša v smutnej komédii Prodavač humoru (1984).

Výborný výkon podal v rozprávke S čerty nejsou žerty (1985).

Na prvú hlavnú rolu si musel Ondřej počkať až do roku 1988, kedy ho režisér Miroslav Zábanský oslovil s jeho debutom DŮM PRO DVA (1988). V príbehu o dvoch rozdielnych bratoch stelesnil ďalšieho z ľahkomyselných vagabundov, spoliehajúcich sa na svoju roztomilú drzosť a imidž urečneného zvodcu. Za svoj strhujúci výkon v komplikovanej, tragickej roli bol ocenený Európskou filmovou cenou Félix a vzbudil ním pozornosť nielen u divákov a kritikov, ale tiež u filmových a televíznych režiséroch.

A tým sa strhla lavína Vetchého vynikajúcich výkonov v hlavných úlohách. Tragický hrdina v LETE ASFALTOVÉHO HOLUBA (1991) slovenského režiséra Vlada Balca, mladý Emil vo Weissovom MARTY A JÁ (1990), exkluzívna rola v anglickom filme s Anthonyom Hopkinsom PROCES (1992) alebo namyslený princ Velemír v KOUZELNÉM MĚŠCI (1996). To všetko boli snímky, kde predviedol svoju univerzálnosť a

osobitý, vysoko nadštandardný herecký prejav. Nie všetky jeho postavy však boli iba negatívne, temné a dramatické a občas sa zhostil i otvorených a pozitívnych nadšencov, ktorí vo svojom okolí vynikali optimizmom, odvahou a horlivou činorodosťou. A práve tieto sa zrejme stali tým najkrajším, čím sa zapísal do povedomia. Vďaka svojej citlivosti, charizme a veľkej fyzickej energii totiž dokázal tieto postavy posunúť smerom k ironickému a sebakarodickému nadhľadu, napríklad v úlohe vojaka Kefalína z komédie Černí baroni (1991), Bajniša Zisoviča z neskoršieho debutu režiséra Dostála Golet v údolí (1995) alebo konečne na energického ocina, ktorý kvôli spoločenským tlakom sklízne do hlbokéj depresie (Báječná léta pod psa, 1997).

Najviac si ale Ondřej nepochybne cení spoluprácu s tandemom Ján / Zdeněk Svěrák. Tí ho obsadili do úlohy vodiča električky už vo svojom debute OBECNÁ ŠKOLA (1990), aby mu napokon poskytli jednu z najsympatickejších úloh v oscarovom KOLJOVI (1996). Bol ňou hrobár Brož a predstavil sa ňou divákovi na celom svete. Ján Svěrák ho obsadil aj do hlavnej úlohy Františka Slámy v TMAVOMODRÉM SVĚTĚ (2001) a aj vďaka týmto trom nomináciám na Českého leva (GOLET V ÚDOLÍ, KOLJA, BÁJEČNÁ LÉTA POD PSA) sa stal jednou z najvýraznejších osobností súčasnej českej hereckej scény.

Výber z filmografie

2012 Okresní preboř – Poslední zápas Pepika Hnátko

2011 Nevinnost

2010 Dažďová víla

Kuky se vrací

2009 Nedodržený slub

2006 Vratné lahve

2004 Duše jako kaviár

Milenci a vrazi

2002 Dievčatko

Kruté radosti

2001 Babí léto

Tmavomodrý svět

1999 Všichni moji blízcí

1997 Báječná léta pod psa

1996 Kolja

1995 Golet v údolí

1992 Černí baróni

1991 Obecná škola

1990 Let asfaltového holuba

1989 Skřivánčí ticho

1987 Jak básníkům chutná život

1984 Jak básníci přicházejí o iluze

Láska z pasáže

S čerty nejsou žerty

1987 Let', ptáku, let'!

Jan Budař (príslušník ŠtB) – sa narodil 31. 7. 1977 vo Frýdlante v Českej republike. Neskôr sa presťahoval do Brna, kde navštevoval gymnázium a neskôr aj JAMU. Angažmá dostal vo viacerých menších divadlách a momentálne hrá v Národnom divadle v Prahe.

Pre väčšinu divákov známy určite z filmu Nuda v Brně, kde bravúrne zvládol úlohu Standu. Za túto úlohu si vyslúžil Českého leva. Zaujímavé je, že k filmu zložil aj hudbu a podieľal sa aj na scenári. Objavil sa vo viacerých televíznych snímkach. V roku 2000 ho divák videl v Rasistických historkách, ktoré režíroval V. Morávek. Okrem Nudy v Brně si zahral aj vo filmoch Stoj, nebo se netrefím(1998), Čert

ví proč (2003) a Mistři, Horem pádem, Duše jako kaviár (2004). Autorsky sa podieľa na filme Hrušeš a Mareš jsou kamarádi do deště (2005). V roku 2007 sa objavil v projektoch Vratné lahve a Duše jako červený kaviár, naposledy svoj vynikajúci herecký talent predviedol vo filme nakrútenom podľa skutočného príbehu s názvom Czech Made Man. Okrem herectva sa angažuje aj v oblasti hudby v kapele Eliščina malá tíseň, kde hrá na piáno a spieva.

Výber z filmografie

- 2011** Czech Made Man
Lidice
Rodina je základ státu
- 2010** Dažďová víla
Román pro muže
- 2009** Hrubeš a Mareš Reloaded
- 2006** Muzika
Václav
- 2006** Vratné lahve
- 2005** Hrubeš a Mareš jsou kamarádi do deště
- 2004** Duše jako kaviár
Horem pádem
- 2003** Čert ví proč
Nuda v Brně
- 2000** Rasistické historiky
- 1997** Stoj, nebo se netrefím!

Ady Hajdu (sused, příslušník ŠtB) – Vladimír Hajdu, prezývaný Ady Hajdu, narodený 5. augusta 1963, v Bratislave, v Československu. V roku 1987 absolvoval herectvo na VŠMU v Bratislave. Vladimír Hajdu sa zapísal do povedomia divákov ešte ako poslucháč VŠMU v Bratislave. Spolu s hercom Romanom Luknárom absolvoval polročnú stáž v Madride na Kráľovskej akadémii dramatických umení. Bol jedným z trojice absolventov (Hajdu, Luknár, Krempaský), ktorých inscenácie prešli vďaka suverénnym hereckým výkonom spontánne na profesionálnu scénu (Confortésov Maratón a Beckettove Čakanie na Godota).

Obe predstavenia sa včlenili v roku 1990 do repertoáru Korza '90, ale čerství absolventi herectva sa stali členmi hereckého súboru novoutvoreného Korza až o niečo neskôr. Vladimír Hajdu upozornil na seba hravou spontánnosťou a nespútaným, nápaditým zmyslom pre humor. V rokoch 1987 - 1990 herec Divadla pre deti a mládež v Trnave a od roku 1990 člen divadla Astorka - Korzo 90.

Vladimír Hajdu zdefinitívnil svoje herecké postavenie a etabloval sa v hereckom súbore ako mnohotvárný herec s výrazným zmyslom pre absurditu, groteskný smiech a sarkastické ozvláštnenie všednosti. Je hercom výraznej individuality, ale aj premyslenej súhry.

Výber z filmografie:

- 2011** Lóve
- 2009** Tango s komármi
- 2008** Nestyda
- 2007** Muzika
Polčas rozpadu
- 2004** O dve slabiky pozadu
Nepochovaný mŕtvy
- 2003** Dlhá krátka noc
Neverné hry
- 2002** Kruté radosti
Útek do Budína
- 2001** Kdýž děda miloval Ritu Hayworthovou
- 1998** Rivers of Babylon
- 1994** Na krásnom modrom Dunaji
Vášnivé známosti
- 1989** Chodník cez Dunaj
- 1987** Mahuliena, zlatá panna
- 1985** Kára plná bolesti

Arnošt Goldflam (spisovateľ) – Arnošt Goldflam sa narodil v Brne v rodine so židovskými koreňmi. Goldflam bol v detstve vášnivým čitateľom a rozhodol sa svoj život zasvätiť umeniu. Vyštudoval JAMU a v tej dobe sa stal súčasťou brnenskej bohémy. Poznal sa s Frantom Kocourkom, Miroslavom Krobotom alebo Bolkom Polívkom. Krátko pôsobil v dnes neexistujúcom satirickom divadle Večerní Brno a v amatérskom Divadle X.

Najvýraznejším obdobím jeho práce bolo pôsobenie v brnenskom (predtým prostejovskom) HaDivadle v rokoch 1978-1993. Významne v tej dobe spoluvytváral brnenskú kultúrnu scénu. Bol režisérom, ale dôverne poznal všetky divadelné profesie. Pretože mal k dispozícii len obmedzený počet hercov, neostávalo mu iné, ako obsadzovať i seba, a tým sa postupne dostával do povedomia divákov, ale i televíznych a filmových režisérov. Od polovice 80. rokov začal byť pravidelne obsadzovaný do menších televíznych a filmových rolí. Sám seba nepovažuje za psychologického, ale za typového herca. Býva obsadzovaný do rolí rázovitých postavičiek, vďaka ktorým má schopnosť cez malý priestor daný významom jeho role utkvieť v pamäti divákov. Objavil sa napr. v snímkach NĚŽNÝ BARBAR, VYŽILÝ BOUDNÍK alebo BUMERANG, ale najväčší ohlas priniesli filmy DĚDICTVÍ ANEB KURVAHOŠIGUTNTAG a LOTRANDO A ZUBEJDA, kde sa objavil v úlohe obchodníka s českou bižutériou.

V súčasnosti je považovaný za jedného z najvýznamnejších českých divadelníkov, je autorom viac ako 50 divadelných hier a dramatisácií, ktoré významne posunuli divadelný obor dopredu. Je tiež autorom úspešných kníh, v Českej televízii má vlastnú publicistickú reláciu ZA DVEŘMI JE ARNOŠT GOLDFLAM a pravidelne sa objavuje v rôznych publicistických a zábavných programoch. Niekoľkokrát napr. účinkoval v MANÉŽI BOLKA POLÍVKY.

V súčasnej dobe hosťovsky režíruje, predovšetkým v pražských a brnenských divadlách. Učí tiež na JAMU a DAMU. Z množstva divadelných hier stojí za zmienku napr. Biletárka, Návrat strateného syna, Riaditeľská lóža alebo Masochista. Príležitostne v divadle i vystupuje.

Výber z filmografie:

2012 Snežný drak

2011 V peřine

2008 František je děvkař

2005 Blízko nebe

2003 Nuda v Brně

2000 Otesánek

1997 Četnické humoresky

1996 Lotrando a Zubejda

1995 Fany

Malostranské humoresky

1992 Dedičstvo alebo Kurvahošigutntag

1990 Pražákům, těm je hej

1989 Něžný barbar

Zvířata ve městě

1985 Tichá radost

1983 Tisícročná včela I., II.

Hráte vo filme úlohu spisovateľa/lazníka Arnošta, ktorého odpočívajú tak, aby o tom vedel a napriek tomu naďalej rieši veci spájajúce sa s disidentstvom. Čím vás úloha najviac zaujala, kto vás s ponukou oslovil?

„Ačkoli jsem nebyl disident, byl jsem s nimi občas ve styku, protože jsem režíroval (i svoje hry) a hrál jsem v Hadivadle, které oni navštěvovali a měli docela v oblibě a to Hadivadlo tehdy, rozhodně i proto, nebylo u vrchnosti oblíbeno. A tak jsem byl také volán k výslechům a měl občas problémy a někdy jsem se i bál...“

Vo filme sú okrem rozoberania závažnej tematiky, aj vtipné scény... máte aj Vy vtipnú príhodu z natáčania a aká bola podľa Vás celková atmosféra?

„Natáčení bylo krásné, v krásné krajině, všichni kolegové i štáb byli moc milí a příjemní a taky pan režisér a kameraman byli na mě hodní, jestlipak jsem si to vůbec zasloužil?“

Ako ste Vy prežívali vpád vojsk Varšavskej zmluvy, ako s odstupom času vnímate minulé režim?

„Hlavně, že je to pryč, myslel jsem, že to nikdy neskončí! Ale skončilo a já od té doby mám naštěstí hodně práce, píšu, režíruju, točím, dokonce i pedagogicky od převratu působím a občas cestuju, dokonce i na Slovensko! Takže pro mě je to docela dobré. Líto je mi lidí, co práci dnes nemají a těžko se užívají. A taky se člověk zlobí, když slyší o různých podvodech tunelech a korupci, to dřív bylo v menším měřítku a taky se lidi víc báli... snad i ty dnešní problémy budou pomalu mizet a i ti politici a bankéři se polepší!

Táňa Pauhofová (susedka) – sa narodila 13. Augusta 1983 v Bratislave. Štúdium herectva na Vysokej škole múzických umení v Bratislave ukončila v roku 2005. Už počas štúdia hosťovala v Činohre SND v inscenáciách Katarína a Alica v krajine zázrakov. Neskôr tu naštudovala postavu Roxany (E. Rostand: Cyrano z Bergeracu) a Manon (V. Nezval: Manon Lescaut) – za túto postavu dostala ocenenie DOSKY 2006 za najlepší herecký výkon a Cenu literárneho fondu.

Členkou Činohry SND je od roku 2007. Stvárnila postavy Helen (M. McDonagh: Mrzák z Inishmaan), Irinu (A. P. Čechov: Tri sestry), Rebeku (J. Uličiansky: Kocúr na kolieskových korčuliach), Michaelu (I. Horváthová: Fetišistky), Sandru (D. Gieselmann: Plantáž), Katrin (B. Brecht, P. Desau: Matka Guráž a jej deti), Kitty (L. N. Tolstoj: Anna Kareninova), Marišu (Mrštíkovi: Mariša), Fanny (M.

von Mayenburg: Ksicht), Margarétu (J. W. Goethe: Gaust I,II) a postavu Stelly v inscenácii T. Williamsa Konečná stanica Túžba.

Hosťovala aj v iných slovenských divadlách – v Divadle Astorka Korzo hrala v inscenáciách Keby som sa ešte raz narodil (F. Peroutka), Smajlíci (R. Olekšák) a Othello (W. Shakespeare). V rokoch 2007 – 2009 hrala postavu Puka v inscenácii Sen noci svätajánskej v rámci festivalu Letné Shakespearovské slávnosti. Ako dvanásťročná stála pred kamerou v televíznom seriáli Škriatok, odvtedy účinkovala v mnohých televíznych filmoch a seriáloch na Slovensku a v Česku. Jej filmovým debutom bol slovenský film Kruté radosti režiséra Juraja Nvotu v roku 2002. Bezprostredne po ňom nasledovali filmy Siegfried, Čert ví proč, Pokrvné vzťahy, Jánošík – pravdivá história, Kousek nebe, Muzika, ...

Za svoju prácu získala aj Cenu literárneho fondu 2007 za postavu Lujzy (Úklady a láska), nomináciu na ocenenie Slnko v sieti 2008 za herecký výkon vo filmoch Muzika a Počas rozpadu. V roku 2007 dostala pozvanie na filmový festival Berlinare, kde získala ocenenie SHOOTING STAR. V roku 2009 získala Cenu Tatra Banky (v kategórii Mladý tvorca: Divadlo), v roku 2010 cenu Talent roka, ktorú každoročne udeľuje Liberálna spoločnosť.

Výber z filmografie:

2011 Čerešňový chlapec

2010 Román pro muže

2009 Jánošík – pravdivá história

Ženy môjho muža

3 sezóny v pekle

2007 Muzika

Počas rozpadu

2006 Indián a sestrička

2004 Kousek nebe

2003 Čert vie prečo

2002 Kruté radosti

1995 Škriatok (TV seriál)

Maciej Stuhr (člen ŠtB) – sa narodil v roku 1975 v Poľsku. Je synom známeho herca a režiséra Jerzyho Stuhra. Napriek tomu, ho však herectvo príliš nezaujímalo, a aj keď už mal za sebou pár rolí (debutoval úlohou Piotrka v televíznom filme DEKALOG X) chcel študovať psychológiu, ktorú aj v roku 1999 úspešne doštudoval na Uniwersytetu Jagiellońském. Popri štúdiu psychológie ho ale herectvo predsa len zlákalo a ihneď po jeho dokončení nastúpil na PWST v Krakove, odbor herectvo. V roku 2004 sa stal hercom v divadle Teatr Dramatyczny v Krakove, kde pôsobil až do roku 2008. Potom prešiel do divadla Nowy Teatr vo Varšave, kde pôsobí dodnes.

Kabaret Po Żarcie, ktorého je spoluzakladateľ, získal ešte v dobe jeho štúdií psychológie dva roky po sebe (96 a 97) prvú cenu na festivale PaKA-Przeгляд Kabaretów Amatorskich (Prehľad amatérskych kabaretov). Maciej bol tiež dvakrát nominovaný na cenu Orzel, poľskou obdobu napríklad Českého leva, za najlepšiu vedľajšiu úlohu (2002-PŘEDJAŘÍ) a najlepšiu hlavnú mužskú úlohu (2009-33 SCENY Z ZYCIA). V roku 2006 spoločne so Sophi Marceau, sprevádzal galavečerom Európskych filmových cien vo Varšave.

Výber z filmografie:

2010 Mistyfikacja

2009 Esterhazy
Operácia Dunaj

2005 Solidarity, solidarity

2003 Predpoveď na zajtra

1997 Milostné príbehy

Mikromusic

"Skupina Mikromusic je úplne iná, než celá naša národná hudobná scéna" - povedal Marek Niedzwiecki. Je to fakt. Mikromusic je jedna z najzaujímavejších formácií mladej generácie poľskej hudobnej scény. Ich posledný album – SOVA je považovaný za štylistickú revolúciu.

Na debutovom albume "Mikromusic" sa objavilo mnoho uznávaných umelcov, ako sú Leszek Mozdzer, multi-inštrumentalista Sambora Dudzinski, akordeonista Peter Dziubek.

Natalia Grosiak

Vokalistka, skladateľka a textárka. V roku 2002 začala spolupracovať s Davidom Korbaczyńskim a jeho skupinou Mikromusic. Natalia si mali tiež možnosť vyskúšať množstvo divadelných príležitostí, vrátane hrania "Saint Claire" "Francesco" Wojciecha Koscielniaka v Hudobnom teatre, Gdynia. Mala tú česť nahrávať s Renatou Przemysk, Andrzejom Smolíkom a Luca Janekom. Je veľmi aktívny človek a vo voľnom čase sa venuje ekológii a ochrane životného prostredia.

Dawid Korbaczynsky

Gitarista, skladateľ a spoluzakladateľ Mikromusic. Je absolventom Fakulty jazzu a populárnej hudby na univerzite v Zielona Gora. Dawid je silne spojený s hudobnou scénou vo Wroclawe. Spolupracoval okrem iného s Marcelinim (EMI 2011), Kateřinou Mirowskou, e Hoodoo Band, Alice Janosz a Whitehouse. Dawid tiež hrá sNeo-Nówka kabaretom, ktorý produkoval DVD "Live v Rome" a tiež spolupracuje s televíziami, zabezpečuje produkcie, vrátane kabaretu v Opole, Plock, Lidzbark a TopTrends. Je vášnivý automobilový nadšenec a zberateľ gitár.

Kontakt

EVA GAŽOVÁ

PR@BOARD.SK

TEL. 00421904 689 656